

TAMMI

JASMINE GUILLORY

TÄHTIIN KIRJOITETTU

**LUE
MINUT
OIKEIN**

JASMINE GUILLORY

LUE
MINUT
OIKEIN

SUOMENTANUT SIIRI HORNSBY

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *By the Book*

Text copyright © 2022 by Disney Enterprises, Inc. All rights reserved.

Teksti Jasmine Guillory

Suomenkielinen laitos © Siiri Hornsby ja Tammi, 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-6304-5

Painettu EU:ssa.

*Kaikille mustille tytöille, jotka rakastivat kirjoja
ja olisivat halunneet olla prinsessoja.
Tämä on teille.*

PROLOGI

Isabelle Marlowe kulki vilkasta, ruuhkaista katua Manhattanilla ja hymyili maailmalle. Hän ei voinut olla hymyilemättä. Olisi tietysti pitänyt ottaa ihan rennosti ja esittää, ettei ensimmäinen työpäivä saanut intoa pintaan, mutta se oli täysi mahdollisuus. Melkein teki mieli hyppiä riemusta. Ja se olikin täysin luonnollista. Oli kirkas ja aurinkoinen helmikuun päivä New Yorkissa, kevät oli tuloillaan, ja noin puolen tunnin kuluttua Isabelle aloittaisi virallisesti toimitus-assistenttina yhdessä maailman suurimmista kustantamoista, Vanhassa Tarussa. Vähemmästäkin innostui.

Hän oli lähtenyt hyvissä ajoin – hän joutui matkustamaan vanhempiensa kotoa New Jerseyä asti junalla eikä halunnut missään nimessä myöhästyä – ja niinpä hän ehti poiketa ostamaan päivän toisen kahvin kahvikärrystä, joka oli pysäköity kustantamon eteen kadun vastapuolelle. Kumma kyllä jonoa ei ollut nimeksikään.

”Huomenta!” Isabelle sanoi kahvikärrymiehelle. ”Minä olen Isabelle. Tai kavereiden kesken Izzy, mutta töissä pitää varmaan käyttää Isabellea, se kuulostaa asiallisemmalta, vai mitä? Mutta joo –”

”Kahvinko tulit hakemaan?” mies ärähti.

”Ai, joo, tulin, juuri niin. Maidolla, ihan pikku loraus, ei sokeria. Kiitos!”

Mies ojensi kahvin murahtaen, ja Izzy hymyili pirteästi. Hymyyn ei vastattu, mutta hän tuskin huomasi.

Izzy maistoi kahvia. Maitoa oli lorahtanut liikaa, mutta niin tapahtui usein, ei siinä mitään! Hän vilkuili ympärilleen – kahvia juo-

nessa voisi ehkä tutustua lähikortteleihin, niin odotteluaika kuluisi nopeammin. Työhaastattelupäivänä Izzy oli ollut niin hermona, ettei ollut kiinnittänyt huomiota ympäristöönsä.

Kappas, leipomo! Ja vieläpä lupaavan näköinen – jonoa oli ulos asti ja ikkunassa näkyi paljon patonkeja ja leivonnaisia. Sieltä tulisi epäilemättä haettua vielä monet välipalat. Ja kadunkulmassa oli näköjään apteekki. Hyvä tietää.

Oi – kirjakauppa! Tähän aikaan aamusta liike oli vielä kiinni, joten Izzy tyytyi ihastelemaan näyteikkunan kirjoja, joista suurimman osan hän oli tosin jo lukenut. Hän oli hiljattain irtisanoutunut osa-aikatyöstä lähikirjakaupassaan, jossa oli tuntuvan henkilökunta-alennuksen ansiosta päässyt käsiksi kaikkiin tuoreimpiin julkaisuihin. Tummennetuista ikkunoista oli hiukan hankala nähdä, mitä kirjoja pöydillä oli esillä, mutta Izzy erotti joitakin lempikirjailijoidensa teoksia, joiden kannet tunnistaisi vaikka unissaan. Ja tuolla oli *Sulaa kylmä jää!* Kirja oli ilmestynyt vasta hänen irtisanouduttuaan, ja häntä syyhytti päästä lukemaan se. Hän ei ollut ostanut kirjaa, koska yritti säästää, mutta kirjaston varauslistalla hän oli vasta ehkä kuudeskymmenes. Tätä vauhtia opuksen saaminen kestäisi monta kuukautta. Ehkä olisi sittenkin sorruttava kaivamaan kuvetta.

Izzy otti puhelimen taskusta tarkistaakseen kellonajan ja huomasi, että sekä isältä että äidiltä oli tullut viesti.

Isältä:

Hyvää ensimmäistä työpäivää, Isabelle!

Äidiltä:

Tsemppiä kulta!

Izzy hymyili näytölle.

Kiitos!!! En malta odottaa!

Hän asui yhä vanhempiensa luona, mutta vain toistaiseksi. Uuden työn palkassa ei ollut kehumista – vaikka olikin mahtavaa ylipäättään saada palkkaa! – joten järkevimmältä vaihtoehdolta oli tuntunut käydä töissä New Jerseyä käsin. Onneksi Izzy tuli äidin ja isän kanssa mainiosti toimeen. Sitä paitsi järjestely tuskin kestäisi pitkään.

Kymmentä vaille yhdeksän Izzy päätti, että oli aika suunnata toimistolle. Hän peilasi kuvaansa ikkunasta, silotteli sinistä lempimekkoaan ja työnsi ainokaisen hiuspinnin paremmin paikalleen. Kustantamon edessä hän räpsäisi selfien kotivälle ja astui sitten sisään.

”Hei”, Izzy sanoi vastaanoton vartijalle pystymättä peittämään hymyään. ”Nimeni on Isabelle Marlowe, aloitan täällä tänään.”

Vartija hymyili takaisin. ”Hei, Isabelle. Tervetuloa. Saanko nähdä henkkarit, niin pääset sitten yläkertaan.”

Mies – nimikyltin mukaan Frank – vilkaisi Izzyn henkilökorttia, soitti pikaisen puhelun ja viittasi sitten hisseille. ”Tsemppiä ekaan päivään”, hän toivotti.

”Kiitos!” Izzy veti syvään henkeä ja astui hissiin.

Yläkerrassa häntä odotti nainen, jolla oli tumma tukka ja silmälasit. ”Sinä olet varmaan Isabelle. Hei, minä olen Rachel. Onpa kiva vihdoinkin tavata kasvotusten pitkän meilailun jälkeen. Marta tulee vasta vähän myöhemmin, eli pääsetkin tutustumiskierrokselle minun kanssani.”

Marta Wallace oli yksi Vanhan Tarun kustannuspäälliköistä ja Izzyn uusi pomo. Oli tavallaan onni, ettei Marta ollut paikalla heti aamusta – haastattelussa hän oli tuntunut pelottavalta, ja Izzy oli ollut varma, ettei saisi paikkaa. Soitto HR-osastolta muutamaa viikkoa myöhemmin oli tullut suurena yllätyksenä, ja vasta useiden sähköpostiviestien jälkeen Izzy alkoi vihdoinkin uskoa, ettei työtarjous ollutkaan pilaa.

Itse asiassa hän oli kuvitellut päätyvänsä aivan eri kustantamoon.

Opiskeluaikaisen harjoittelunsa yhteydessä hän oli tavannut eräässä mentorointitapahtumassa Josephine Henryn, joka oli kustannuspäällikkö Maurice-kustantamossa ja musta nainen kuten Izzykin. Myöhemmin Izzy oli uskaltanut lähettämään Josephinelle sähköpostia ja kyselemään vinkkejä. Eikä Josephine ollut ainoastaan vastaanottanut viestiä – hän oli kutsunut Izzyn ensin kahville, sitten lounaalle, ja antanut paljon neuvoja kustannusalalle pääsemiseen. Mauricessa oli sittemmin avautunut toimitusassistentin paikka, jota Izzy oli hakenut heti. Pettymys oli ollut suuri, kun työ olikin mennyt toiselle. Mutta pian sen jälkeen Marta oli tarjonnut töitä Vanhasta Tarusta, ja elämä oli jälleen alkanut hymyillä.

Izzy seurasi Rachelia kustantamon tiloissa ja katseli ympärilleen silmät ymmyrkäisinä. Kirjoja oli *kaikki*alla. Hän oli pikkutyöstä asti unelmoinut elämästä kirjojen keskellä. Uskomatonta, että hän oli nyt täällä.

Rachel osoitti yhtä työpistettä. ”Tämä on sinun paikkasi”, hän sanoi. ”Martan työhuone on tuolla.” Hän viittasi pimeään toimistoon vähän matkan päässä.

Samassa ohi käveli valkoihoinen mies, jolla oli paksu tumma tukka, silmälasit ja jopa Izzyn arvion mukaan laadukas pikkutakki.

”Ai hei, sinäkö olet se Martan uusi assistentti?” mies kysyi.

Izzy nyökkäsi hymyillen. ”Minähän se! Isabelle Marlowe, hauska tavata.”

Mies katsoi häntä silmälasiansa yli ja vastasi hymyyn. ”Gavin Ridley. Istun tuolla”, hän sanoi ja osoitti läheistä pöytää. ”Olin aiemmin Martan assistentti, mutta nyt työskentelen kustannustoimittajana.”

”Vau, onnea ylennyksestä!” Izzy sanoi.

”Kiitos”, Gavin vastasi. ”Ja nykäise ihmeessä hihasta, jos tulee jotain kysyttävää töistä tai talosta. Autan mielelläni.” Hän heilautti kättään ja jatkoi sitten matkaa omalle työpisteelleen.

Izzy hymyili itsekseen. Oltiinpa täällä mukavia.

Rachel taputti paperipinoa Izzyn pöydällä. ”Tässä on muutama täytettävä lomake, väliaikainen kulkulupa ja pari pikku lahjaa ekan päivän kunniaksi. Katso nämä rauhassa läpi ja tule sitten hakemaan minut, niin käydään ottamassa kuva varsinaiseen kulkukorttiisi ja sen sellaista.”

Izzy nyökkäsi ja istuutui. ”Kuulostaa hyvältä. Kiitos!”

Hän otti laukusta lempikynänsä ja ryhtyi kuuliaisesti täyttämään lomakkeita. Sen jälkeen oli aika tutkia lahjoja tarkemmin. Izzy tarttui innoissaan jämäkkään, kustantamon logolla kuvioituun kangaskassiin. Uusi kangaskassi! Hän näki jo sielunsa silmin, miten viikonloppuisin pakkaisi siihen muistikirjat, kynät ja läppärin ja lähetti puistoon kirjoittamaan romaanikäsikirjoitusta, jonka oli edellis-kuussa aloittanut.

Izzy katsoi kassiin. Vesipullo, kahvimuki ja... voi veljet, *Sulaa kylmä jää!* Hänhän oli niin hinkunut päästä lukemaan sen, ja nytkö hän sai sen noin vain? Oliko hän saapunut ilmaisten kirjojen ihmemaahan?

Naama virneessä Izzy nousi ja lähti etsimään Rachelia. Hän ei malttanut odottaa, että uusi elämä pyörähtäisi kunnolla käyntiin.

ENSIMMÄINEN LUKU

Kaksi vuotta myöhemmin

Izzy käveli maanantaiaamuna töihin, vilautti kulkukorttia vartijalle ja meni hissiin. Hän vilkaisi puhelintaan. Pelkästään metromatkan jälkeen oli tullut kolmetoista uutta sähköpostia, viisi niistä Martalta. Ne saivat odottaa siihen asti, että Izzy pääsisi työpöydän ääreen. Ja mieluiten vielä siihenkin asti, että hän ehtisi kumota kurkkuunsa edes puolet pahasta kahvistaan, mutta se olisi luultavasti jo liikaa pyydetty. Izzy huokaisi, kun täpötäysi hissi saapui hänen kerrokseensa, ja huokaisuun yhtyi ainakin kolme muutakin matkustajaa.

Matkalla pöytänsä luo Izzy nykäisi pipon päästään ja ravisteli pitkät lettinsä valloilleen. Pipo oli tarjonnut vain vähän suojaa hyvältä ilmalta. New Yorkin helmikuu oli masentavinta maailmassa. Talven lähestyvän lopun olisi kai kuulunut lohduttua, mutta vaikka helmikuu oli vuoden lyhyin kuukausi, tuntui se koleudessaan ja ankeudessaan loputtomalta.

Izzyn ystävä Priya Gupta heilautti kättään hänen kulkiessaan ohi. Priyakin oli toimitusassistentti. Hän oli aloittanut Vanhassa Tarussa pari kuukautta Izzyn jälkeen, kustannuspäällikkö Holly Mooren alaisena. Priyan ensimmäisellä työviikolla oli pidetty toimituskokous, jossa eräs kustannuspäällikkö oli kehunut maasta tavasiin sitä, kuinka moninaisia kirjoja kustantamolta olikaan tulossa. Katalogin kahdestakymmenestäviidestä teoksesta vain kolme oli POC-kirjailijoiden, eikä yksikään noista kolmesta rodullistetusta henkilöstä ollut musta. Huoneen vastakkaisilla laidoilla istuneiden

Izzyn ja Priyan katseet olivat kohdanneet, ja he olivat ystäväystyneet heti.

”En malta odottaa, että pääsemme ensi viikolla Kaliforniaan”, Priya sanoi.

Izzy sulki silmät ja hymyili. ”Ah, Kalifornia. Siellä on lämmintä, ja me sen kuin luemme uima-altaalla, paistattemme aurinkotuoleissa ja paahdumme vielä tavallistakin tummemmiksi. Eikö niin?”

Priya nyökkäsi. ”Sinäpä sen sanoit.”

Kumpikin tiesi, että se oli silkkaa fantasiaa. Kaliforniassa odotti konferenssi, jossa he pääsisivät lähinnä kanniskelemaan kirjalaatikoita tai nimikylttipinkkoja tai opastamaan kirjailijoita paikasta A paikkaan B vailla toivoakaan lepotaouista. Mutta unelmointi oli mukavaa. Sitä paitsi toimitusassistentit eivät osallistuneet tällaisiin konferensseihin juuri koskaan. Izzy ja Priya pääsivät mukaan vain, koska paikalla olisivat myös heidän pomojensa vaativimmat kirjailijat – kirjailijat, jotka tarvitsisivat kädestä pitelyä melkein joka käännteessä. Izzy joutuisi siemään valtavia egoja koko viikon – vielä tiiviimmin kuin tavallisesti – mutta pieni paussi toimistoelämästä tulisi ehdottomasti tarpeeseen.

Hän kaipasi myös parin päivän taukoa vanhemmistaan, joiden kanssa ei olisi enää jaksanut asua. Rakkaita he toki olivat, mutta he puhua pälpättivät päivät pääksytysten, ja lisäksi Izzy tunsi velvollisuutta ilmoittaa heille, jos oli tulossa kotiin tavallista myöhemmin. Siitä tuli tukahdutettu ja turhautunut olo.

Työpisteelle päästyään Izzy huokaisi taas. Viikonlopun aikana pöydälle oli ilmestynyt jälleen uusi kirjapino. Mahtavaa, lisää opuksia läpi kahlattavaksi. Izzy sysäsi ne syrjään.

Päivän ensimmäisen tunnin hän kulutti työtehtäviin, joilla tapasi aina aloittaa viikon: luki meilit, silmäili pomonsa sähköpostista saapuneet käsikirjoitukset ja kiireellisintä reagointia vaativat ongelmat, tarkisti edellisen viikon myyntiluvut, vakuutteli kirjailijoille ja agenteille, että kyllä, Marta vastaisi heidän viesteihinsä pian (sehän oli... enimmäkseen totta), ja sen sellaista.

Ai niin, ja sitten pitäisi vielä kirjoittaa uusi versio meilistä, jonka Izzy lähetti kahden viikon välein Beau Towersille. Beau Towers oli entinen lapsitähti ja julkkisparin poika, joka tuli ensin tunnetuksi teinikomistuksen hurmausvoimasta ja myöhemmin öykkärimäisestä käytöksestä, jollaiseen rikkaat kakarat usein sortuvat – yökerhojen edustalla tappelemisesta, urheiluautoilla rälläämisestä, paparazzi-kameroiden hajottamisesta ja niin edelleen. Niiden lisäksi juorulehdissä oli mässäilty lukuisilla huutoriidoilla, joihin Towers oli isänsä hautajaisten yhteydessä päätynyt.

Melkein heti hautajaisten jälkeen Marta oli tehnyt Towersin kanssa muhkean sopimuksen muistelmateoksesta. Reippaasti yli vuosi sitten Beau Towers oli kuitenkin käytännössä kadonnut. Elossa hän kyllä oli, sillä tyypin agentti vakuutteli tasaisin väliajoin sähköpostitse, että kirja oli työn alla, vaikka deadline olikin mennyt jo ajat sitten. Marta oli käsenyt tarkistamaan tilanteen säännöllisesti, joten Izzy meilasi Towersille kellontarkasti joka toinen maanantai varttia vaille kymmenen. Towers ei koskaan reagoinut, eikä Izzy ollut pitkään aikaan edes odottanut vastausta.

Hän luki viestin, jonka oli lähettänyt kaksi viikkoa sitten. Ensimmäiset sähköpostit olivat olleet kohteliaita, ammattimaisia tiedusteluja, joissa hän pyysi Towersilta tilannepäivitystä, sanoi kustantamon auttavan mielusti missä tahansa ja tarjoutui järjestämään puhelinpalavereja mahdollisten haamukirjoittajien kanssa – käytännöllisesti katsoen hän oli siis suorastaan anellut vastausta, vaikka sitä ei suoraan sanottukaan. Mutta kun Izzy oli lähetyt viestejä kuukausikaupalla saamatta ainuttakaan vastausta, samalla kun muukin työtaakka oli käynyt aina vain stressaavammaksi, jokin hänessä oli napsahtanut.

Nykyisin hän piti kirjoittaessaan hauskaa, koska oli varma, ettei viestejä lukenut kukaan muu kuin hän – ei Beau Towers, ei tämän agentti eikä Marta, vaikka heidät olikin aina kopioitu mukaan viestiketjuun.

Vastaanottaja: Beau Towers
Kopio: Marta Wallace, John Moore
Lähtettäjä: Isabelle Marlowe

Hei herra Towers,
hyvää helmikuun alkua! Helmikuu on vuoden lyhyin kuu-
kausi ja sen lisäksi afrikkalais-amerikkalaisten juhluu-
kausi eli Black History Month, sydänsairauksien teemakuu-
kausi, kansallinen lintujenruokintakuu-
kausi ja kansallinen naps-
telukuu-
kausi! (Kahdesta ekasta tiesinkin jo etukäteen,
mutta en kahdesta vikasta – joka päivä oppii uutta!) Toi-
vottavasti kuunvaihe on alkanut hyvin. Halusin taas
vain tarkistaa tilanteen ja sanoa, että toivon kirjoitustyön
sujuvan hyvin ja että jos tarvitsette minkäänlaista apua
käsikirjoituksen kanssa, ilmoitelkaa ihmeessä joko sähkö-
postitse tai puhelimitse. Marta ja minä autamme mielel-
lämme ihan missä tahansa asiassa.

Yhteistyöterveisin
Isabelle Marlowe
Marta Wallacen assistentti

Izzy virnisti itsekseen. Olihan hänellä oikeus repiä hupia edes jos-
tain tässä masentavassa, stressaavassa, kuormittavassa työssä, eikö
ollutkin?

Hän napsautti taas päälle tekaistun pirtsakan sähköpostipersoo-
nansa ja haki vastaanottajakenttään Beau Towersin osoitteen.

Vastaanottaja: Beau Towers
Kopio: Marta Wallace, John Moore
Lähtettäjä: Isabelle Marlowe

Hei herra Towers,

onko viime aikoina tullut luettua hyviä kirjoja? Minä olen tässä viimeisen parin kuukauden aikana lukenut monia erinomaisia julkisten muistelmateoksia. Michael J. Foxin, Jessica Simpsonin ja Gabrielle Unionin muistelmat ovat ehdottomasti tutustumisen arvoisia! Minulle aina syydetään kirjoja joululahjaksi, vaikka olen töissä paikassa, missä kirjoja suorastaan putoaa syliin, mutta noita minulla ei ollut ennestään ja yllätyin iloisesti siitä, miten ne tempasivat mukaansa. Siltä varalta, että omien muistelmien kirjoittaminen jumittaa, jokin noista kirjoista saattaisi toimia inspiraation lähteenä! Voin suositella lisää luettavaa milloin vain ja autan mielelläni kaikessa muussakin, missä apu olisi tarpeen. (Tiedoksi muuten, että Barack Obaman kirja oli ihan liian pitkä, mutta Michellen taas oli loistava! Vaan ei kai kukaan halua joutua kustannustoimittamaan entistä presidenttiä.) Keskustellaan asiasta pian lisää!

Yhteistyöterveisin

Isabelle Marlowe

Marta Wallacen assistentti

Viimeinen virke pani melkein nauramaan ääneen. Tuskinpa hän pääsisi keskustelemaan Beau Towersin kanssa koskaan, saati sitten pian. Luultavasti hän vuosienkin päästä pommittaisi Towersia kahden viikon välein aina vain tähtäneemmillä viesteillä.

Ajatus sai hymyn hyytymään. Kuinka kauan hän vielä jaksaisi tätä?

Ensimmäinen vuosi Vanhassa Tarussa oli toki ollut rankka, mutta kaikki oli myös ollut uutta, ihanaa ja jännittävää, saihan hän joka päivä tehdä töitä kirjojen keskellä. Mutta vaikka osa työtehtävistä oli ajan myötä helpottunut, toisista oli tullut entistä vaikeampia

ja uuvuttavampia. Marta oli alkanut kasata Izzylle lisää töitä töiden päälle – lisää koordinoitavia asioita, lisää luettavia käsikirjoituksia ja lisää kirjailijoita, jotka kaipasivat palautetta, piristystä tai paniikinhallintaa. Oli tietysti hienoa saada lisää vastuuta, ja Izzy koki suorittuvansa uusista tehtävistä enimmäkseen hyvin, mutta niiden lisäksi piti hoitaa myös kaikki aiemmat työt, ja välillä urakka tuntui ylitsepääsemättömän raskaalta. Ja koska valtaosa kustantamon työntekijöistä oli valkoisia, Izzy raahattiin kaiken muun lisäksi harva se päivä kommentoimaan jos jonkinlaista moninaisuuteen tai inklusiivisuuteen liittyvää asiaa tai tapaamaan jotakin satunnaista mustaa kirjailijaa, joka sattui olemaan toimistolla käymässä. Izzy hymyili ja teki kaiken, mitä pyydettiin, mutta kyllähän se kuormitti.

Kaiken lisäksi tärkeintä oli se, arvostiko Marta hänen työpanostaan – ja siitä Izzy ei tiennyt tuon taivaallista. Hän muistutteli itselleen päivittäin, että Marta oli huippuhyvä työssään ja että hän oli oppinut valtavasti vain Martaa seuraamalla ja kuuntelemalla ja että hän oli onnekas, kun sai olla täällä töissä. Se kaikki oli tietenkin totta, mutta niin oli myös se, että Marta oli hankala pomo – usein niukkasanainen, kaikkea muuta kuin lempeä eikä erityisen kannustava. Hän ei juuri koskaan antanut kehuja. Izzyn tavoite oli edetä ensin kustannustoimittajaksi ja sitten joskus kustannuspäälliköksi. Ei heti, mutta jonain päivänä. Gavin oli sentään ylennetty kahden vuoden jälkeen, ja Izzylläkin tulisi pian kaksi vuotta täyteen. Marta ei ollut kuitenkaan sanallakaan vihjannut, että ylennys saattaisi olla luvassa.

Ani harvoin Marta kiitti Izzyä pikaisesti hyvästä työstä, ja Izzy riemastui joka kerta. Muutaman viikon hän aina puursi entistä ahkerammin siinä toivossa, että Marta huomaisi ja kehuisi häntä taas, mutta kun kehua ei kuulunut, Izzyn motivaatio latistui. Kerran, kun Marta oli kommentoinut erityisen lyhyesti erästä toimitustyötä, jonka parissa Izzy oli raatanut niska limassa, hän oli jopa mennyt niin pitkälle, että oli päivittänyt CV:nsä. Ei hän kuitenkaan ollut sitä minnekään lähettänyt. Miksi olisikaan, kun hän ei osannut edes sanoa,

tekikö mitään oikein? Se olikin yksi tämän työn masentavimmista seikoista: Izzy olisi kaivannut neuvoja, mentorointia ja ohjausta voidakseen joskus kehittyä Martan kaltaiseksi kustannuspäälliköksi. Hän halusi päästä toimittamaan korkeakirjallisuutta, viihdettä ja elämäkertoja, mutta hänellä ei ollut aavistustakaan, oliko hän oikeasti edes oppinut mitään.

Ja kyllä, Izzy halusi kirjoittaa korkeakirjallisuutta itsekin. Vaikka ei ollutkaan kuukausiin saanut paperille lauseen lausetta.

Hän oli alkanut pohtia, kuuluiko sittenkään kustannusmaailmaan, oliko tämä työ, tämä ala, sittenkään häntä varten. Oli vaikea myöntää, että Vanhassa Tarussa työskentely oli tahrannut hänen aiemmin suoraviivaisen rakkautensa kirjoihin ja lukemiseen. Lukeminen oli ennen ollut Izzyn tärkein ja rentouttavin harrastus, josta sai lohtua ja iloa. Kirjat olivat kuin luotettavia ystäviä, aina hänen tukenaan. Nykyään lukeminen tuntui siltä kuin tekisi läksyjä, vaikka se ei ollut tuntunut siltä edes kouluaikoina. Nykyään omaksi huviksi lukemisesta tuli syyllinen olo, sillä Izzy tiesi, että pitäisi lukea työkäsikirjoituksia: aina oli uusia kässäreitä, aina jotain, mitä Marta odotti, mitä joku kirjailija odotti, mitä joku agentti odotti. Se teki lukemisesta stressaavaa, vaikka se ei ollut koskaan aiemmin ollut sitä.

Izzy huokaisi. Oli kai paras sukeltaa kirjapiinon, jonka hän oli tyrkännyt työpöydän nurkkaan.

Pian Marta ja Gavin tulivat sisään jutustellen niitä näitä. Puheista saattoi päätellä, että molemmat olivat käyneet viikonloppuna laskettelemassa ja törmänneet rinteessä toisiinsa. Sen vuoksi he olivat siis lähteneet perjantaina aikaisemmin toimistolta.

Tahtomattaankin Izzy kadehti Gavinin rentoa ja luontevaa suhdetta Martaan, jota hän itse vieläkin suorastaan pelkäsi. Vaikka pomo olikin hänelle alituinen stressin lähde, hän ei muuta halunnutkaan kuin tehdä tähän vaikutuksen. Kunpa hän vain olisi tiennyt, miten se onnistuisi.

Marta nyökkäsi Izzylle matkalla työhuoneeseensa. Tervehdys oli tavallista lämpimämpi – yleensä Marta ei tuntunut edes huomaa-
van häntä.

Gavin pysähtyi Izzyn kohdalla. ”Hei, Isabelle. Miten viikon-
loppu meni?”

Izzy hymyili. ”Hyvin, kiitos. Entä sinulla? Kuulinko oikein, että
olit laskettelemassa?”

Izzy oli itse asiassa kuullut koko keskustelun – sitä oli käyty
kovaan ääneen – mutta hän antoi mielellään Gavinin kertoa siitä itse.
Gavinilla oli taipumusta mahtipontisuuteen ja jaaritteluun, mutta
hän oli myös aina ollut Izzylle ystävällinen ja antanut paljon vink-
kejä Martan kanssa työskentelyyn. Gavin oli ollut hänelle eräänlainen
mentorihahmo. Samaa ei voinut sanoa Martasta.

Joitain kuukausia aiemmin Gavin oli yhyttänyt Izzyn työajan
jälkeen toimistolta tulostamassa romaanikäsitteistä ja pyytänyt
saada lukea sen. Tekstin näyttäminen oli jännittänyt – tuolloin sitä ei
ollut vielä lukenut kukaan muu ja siitä oli tiennytkin ainoastaan Priya
– mutta Izzy oli antanut printit Gavinille saman tien. Viikon kuluttua
Gavin oli palauttanut käsikirjoituksen, johon ei ollut kirjannut kom-
menttiakaan, ja vain taputtanut Izzyä olalle. Jo Gavinin ilmeestä olisi
pitänyt ymmärtää, ettei tarkempaa mielipidettä kannattanut kysyä,
mutta Izzy ei ollut kyennyt vastustamaan kiusausta.

”Ensimmäiseksi yritelmäksi tuo oli oikein sympaattinen”, Ga-
vin oli sanonut. ”Mutta... en ole ihan varma, onko sinusta kirjailijaksi.
Huomasin kyllä, että yritit olla kaunokirjallinen, mutta, tuota...” Hän
oli vaiennut. ”En halua loukata sinua. Minun ei pitäisi sanoa enempää.”

Ja koska Izzy rakasti itsensä ruoskimista, hän oli pyytänyt
Gavinia sanomaan enemmän, ja tämä oli tehnyt työtä käskettyä.
Oikein perusteellisesti vieläpä. Eikä Izzy ollut sen koommin kirjoit-
tanut sanaakaan.

Hän karisti muiston mielestään ja yritti kuunnella Gavinin juttua
Vermontista tai missä tämä olikaan käynyt.

”Ai niin”, Gavin sanoi puhuttuaan ensin tovin siitä, kuinka oli päätynyt samaan hiihtohissiin Jonathan Franzenin kanssa. ”Muis-tatko, kun viime viikolla pohdiskelit, mahdatko saada tänä vuonna ylennyksen? Juttelimme siitä Martan kanssa rinteessä, kun törmä-simme, ja... Niin, ethän muuten sano Martalle, että kerroin tästä?”

Yhtäkkiä Izzy pystyi hädin tuskin hengittämään. ”En tietenkään sano”, hän lupasi.

Gavin hymyili, mutta oli selvää, etteivät uutiset olisi hyviä. ”Tänä vuonna ylennystä ei tapahdu. Ehkei ollenkaan sen perusteella, miten Marta sinusta puhui.”

Izzyn silmiin kihosi kyyneliä. Miksi tieto sattui näin paljon? Vasta sillä hetkellä hän tajusi, kuinka hartaasti oli ylennystä toivonut.

”Mutta tiedäthän sinä Martan”, Gavin sanoi. ”Onko kaikki hyvin?”

Izzy kieltäytyi itkemästä työkavereidensa nähden. Hän pakottautui hymyilemään. Pirteää, iloista hymyä, jota aina hymyili toimistolla ollessaan. Hymyä, jonka tiesi pakolliseksi. ”On tietenkin. Joo, tiedän-hän minä Martan. Kiitos, kun kerroit.”

Gavin väläytti vielä hymyn ja meni sitten omalle työpisteelleen.

Izzy kääntyi tietokoneensa ääreen ja päästi suupielet valahtamaan. Hänen olisi tehnyt mieli rynnätä ulos toimistolta huutamaan tai itkemään, mutta sää oli liian kylmä, eikä vessassakaan voinut vullottaa, sillä kaikki kuulisivat. Sen sijaan Izzy klikkasi näky-viin matkasuunnitelmansa. Se veti suun aitoon hymyyn. Hän tarvitsi aurinkoa ja seikkailua. Oli pakko päästä hetkeksi pois. Vaikka Kalifornian-reissu kestäisikin vain muutaman päivän, hän aikoi ottaa siitä kaiken ilon irti, tuli mitä tuli.

Rakkaus alkaa rivien välissä.

Bestseller-kirjailija Jasmine Guilloryn nykyaikaan tuotu versio lumoavasta sadusta, jossa kirjoja rakastava tyttö kohtaa väärinymmärretyin hirviön.

Kun Isabelle valmistui yliopistosta ja aloitti uransa kustannusmaailmassa, hän ei kuvitellut hetkeäkään, että asuisi vielä 25-vuotiaana kotona vanhempiansa luona. Eipä hän arvannut sitäkään, että olisi yhä yksi kustantamon harvoista mustista työntekijöistä. Palkka on pieni ja kilpailu kovaa, ja Izzy alkaa kyseenalaistaa ammatinvalintaansa. Unelmista luopumisen sijaan hän kuitenkin tarttuu viimeiseen oljenkorteen, joka saattaa viedä hänen uraansa oikeaan suuntaan: hän lupautuu hoputtamaan hankalana pidettyä tähteä, jonka käsikirjoitus on pahasti myöhässä. Santa Barbaran ylellisessä kartanossa häntä onkin vastassa äreä ja vetäytyvä Beau Towers, joka ei kaipaa henkilökohtaista kannustajaa. Izzy ei silti suostu antamaan periksi, ja vähitellen oikeat sanat ja teot alkavat synnyttää paitsi käsikirjoitusta myös ystävyyttä ja kipinöitä. Mutta valmistuuko käsikirjoitus ajoissa ja uskaltaako Beau avata sydämensä?

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6304-5

Kannen suunnittelu Marci Senders
Kannen kuvitus Stephanie Singleton

Copyright © Disney Enterprises, Inc.